

922

תולדות

כינוס השבת: 16:17

יציאת השבת: 17:08

רבנן תפ"מ: 17:39

ע"פ אופק ת"א

קט' בחשון תשפ"ה

העלון השבועי טוב לחסונות ביה'

הריה של גן עדן

היתה מידתו 'ויתן לך אלוקים' - כפי שה' נתן - קיבלו באהבה. האמונה שכל המתרחש עימי הוא מעתה', ומה שה' רוצה לחתת לי: זיווג, פרנסה ובריאות - הוא ישלח לי, ואם הוא לא שלח לי עד עתה, זה רצונו יתברוך ואקבל זאת באהבה. ולכן שנכננס יעקב אבינו, הריח יצחק ריח גן עדן.

אך עשו לא קיבל את רצון ה', וניסה לחטוף בחרבו כל דבר שלא היה לרווחה: טובע משפטית כל מי שיכל להוציא ממנו כסף, רב עם אחרים בשבייל לקבל קידום בעבודה, מטנף על الآخر בשבייל לקבל כבוד, משקר בשבייל להרוויח עוד כסף - זהה מידת עשי החושב שעל חרבו הוא חי, והכל תלוי במעשיו ופעולותיו. אך המאמין שההפסד הוא ממשיים, והצעיר הוא רצון ה', זהה שצערnosti - היה רק שליח ה', הוא חי כי יעקב אבינו ויש לו ריח גן עדן.

מספרים על הצדיק ר' זלמן בריזל שהיה חי בכל רגע באמונה תמידית ודבק בה' יתברך. הוא היהSSH ושמח לקראות כל ניסיון ואתגר שיכל לחסל אותו באמונה. כל הזמן היה ממלא דיבוריו אמונה ומלמד את הסובבים אותו כיצד צודים לחיות עם ה'. המשך בעמוד 3

רבותי היקרים, עשו הרשע לא היה כמו שאחננו חושבים. אומר הירושלמי (ירושלמי נדרים גח): "לעתיד לבוא, מתעטף עשו הרשע בטליתו ויושב עם הצדיקים בגן עדן, והקב"ה גוררו ומוציאו משם". רבותי, אם עשו היה רשע מרושע לא היה לו אפילו את המחשבה להיכנס לגן עדן!. אף אחד לא היה נתן לו בשםיהם להתקרב לשם. וחוזל' אומרים לנו כי הוא מתעטף בטלית ויושב בין הצדיקים, ואילולא שבורא עולם מוציאו משם - אף אחד לא היה מוחה בו.

ומדוע? כי לעיניبشر ודם, מי שהיה מכיר וראה את עשיין, הבין כי יש פה אדם עובד ה', מדקדק במצוות ובקיा במעשרות. היש לנו גדול מרבן שמעון בן גמליאל שאמר (בריר סה): "כל ימי הייתה משמש עשו את אבא, ולא שימשתי אותו אחד ממה ששימש עשו את אביו". רשב"ג מקנא בעשייו. ועוד שהשתוקק עשו מאד לקבל ברכה מאביו, וכאשר שמע יעקב נטל לו את הברכות, הוא בכה עד עמקי נשמתו. השותוקות כזו לברכות!. עשו היה עובד אלוקים גדול מאד. הוא לא היה מסתובב עם שרשות ואקדחים כמו שחוشبם. הזוהר הקדוש כותב עליו שהוא היה עסוק בהתבזבות עם הקוננו (בעשו כתוב - 'ויהי יצחק לשוח בשדה', למד שהיה וביצחק כתוב - 'וילא יצחק לשוח בשדה', למד שארם כאביו מתפלל לה' בצדות). הוא היה אדם ברום המעלה. אם כן, מדוע מגרשו הקב"ה מגן עדן, ואף הבטיח בנבואה (עובדיה ח): "ולא יהיה שריד לבית עשו"? **היכן יתכן שאדם המתנהג כעובד ה', יכול להיות מרווח ומנודה מה?**

עונה ה'כלי יקר' (פ"ג, ג') כי עשו היה מידתו 'על חרבן תחיה' - לקחת ולחטוף בכח הזרוע ולא הסתפק ולקבל את מה שנתן לו ה' באהבה. בעוד אצל יעקב אבינו אשר

לעיו"ד-שנותיו: הרב עבדיה יוסף בן גורגייה, הרב שמעון בן בריה. ישראלי בן מרום וגרשון, מ"ס צדוק בן נור מונת גליה, יהוזקל בן גורגיי. גבריאל בן מניהו. יוסף בן נג'יה. פרחה בת כוביה. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מיריא. שרית שרה בת וקטריה. גלילי הכהן בן בכבה. יוסף בן פנוי. טובה בת פנינה. טופה שרה בת רווה. לירון בן מול. יעקב בן שמחה. תקווה בת פנינה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. ערמון אורן בן יוסף. אבלין עדינה בת פרחה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. ערמון אורן בן יוסף. שאן אמן בן שרה הי"ד, המנוח משה כהן בן נזחת וויסוף.

**העלון מוקדש לעליון נשמה
מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה
קלרה חתון בת סלחה
ולרי בן אירנה
ת.ג.צ.ב.ה.**

לפראטה, פרנסת האצלחה: מ"א ציפורה אהיל. משאה ונמרה אוראה זיאאל. אהה הדר בת נמהה. גראאל בץ ציפורה. ארטול ננה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושותה בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלהה. מוריה בת דינה וויספה. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. טליה מרם בת דינה וויספה. רות בת מרם ה"ג. יונן ברחל.

ששב'ק: שלומית בת אריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בתחנן בת גילה ורוחמה. הדר בת נמהה. צביה בת מזל. אליס בת פרידה. בתחנן בת גילה ורוחמה. הדר בת נמהה.

סגולות וישועות

פרנסה טובה וMbpsrcat

1. כתוב ה'משמרות איתמר' (מקב'ך): "אדם הנמצא בקשיי פרנסה, ישתדל עד כמה שאפשר לא לספר זאת לאף אחד - וזה היא סגולה גדולה לפרנסה. ואם למרות הקשיים הוא איןנו נופל ברוחו אלא משתמש להכenis שמחה בלביו - **הפרנסה תמהר לבוא אליו**".

2. מובא בדרשות חת"ם סופר: "אדם המקייד מיד' יום שלא לאכול מאומה בטרכם יעסוק בתורה - **ה' מזכנו בפרנסה טובה ומוצחת'**".

3. כתוב ה'חינוך' כי כל המברך ברכת המזון במתינות, בקול ובכוננה רבה - **הקב"ה יזכה לפרשנה בכבוד ובריוות**.

4. אדם הרגיל ללמידה בספרי רבנו בח"י - מובהתו לו שפראנסתו תהיה מזומנת לו בכל יום בקלות.

5. המגביה קולו באמירת "קדוש, קדוש, קדוש", ומכוון לקדש את ה' - **הקב"ה יזכה לגודלה ולעשירות גם לזרעו**".

מtower הספר המיעוד והנפלא "הפלא ופלא" - 30
5707894 מבית הסידור 'תתקובל'

הלכות והליכות

מנהג קריית ההפטירה

שאלת: מה טעם קריית ההפטירה בשבת? כמה פסוקים צריכים לקרוא בהפטירה? והאם לענות 'אמן' בסיום הברכה הראשונה?

תשובה: הפטירה היא מלשון סילוק, לומר שעם קריית ההפטירה מסתלקת תפילה שחരית. ומצאו שני טעמים לקריית ההפטירה:

1) **'שבולי הלקט'** כתוב כי תיקנו לקרוא "הפטירה" משום **לימוד תורה**. שכיוון שאנשים מתענגים בשבת על מאכליהם ולא מוצאים זמן ללימוד תורה, לכן תיקנו להם לקרוא "הפטירה" על סדר התפילה וקריאת התורה, שאז יזכו במצוות לימוד תורה.

2) כתבו **'האבודרם' ו'תוספות יי"ט'** כי בימי אנטויוכוס הרשע גזר על ישראל איסור לקרוא בתורה ברבים, משום שידעו שכוחם בתורתם ורצה להחלישם בכך. אלא שחייב אותו רשות כי רק הלימוד בחמשה חומשי תורה מחזקים את ישראל, ולא אסר על לימוד בנבאים, **לכן תיקנו חכמים לקרוא קטיעים מן הנבאים**. ותיקנו שייהיו קוראים קטיעים שיש בהם מעניין הפרשה. וכיוון שהיו קוראים אז הנביא במקום התורה, תיקנו לקרוא כל אחד משבעת לפחות 21 פסוקים, וכך שלושה פסוקים שקורא כל אחד משבעת עולים, הרי $7 \times 3 = 21$. וכך תיקנו 7 ברכות על ההפטירה, לפני הקריאה ואחריה.

אין הציבור עונה "אמן" אחרי ברכת: "הנאמרם באמת", למרות שמיד אחריה אומר המברך שוב: "ברוך אתה ה'", משום שעדיין זו ברכה אחת, ויש שעונים הקહ 'באמת', ויש מעדיפים שלא.

הבית של רבקה אמן

אמרו רבותינו ז"ל (ביב'ך): "כל האומר הקב"ה ותרן - יוטרו מעיו". כל החושב שהקב"ה שכח מעוננות האדם ומוטר לו עליהם ללא תשובה- חלילה יבוא עליו אסון קשה. אך הבעש"ט הקדוש מפרש זאת בצורה נפלאה ומיוחדת: **"כל האומר שהקב"ה ותרן - שבורה עולם מותה על יהודי מסויים, בגין היותו משפחחה מסויימת, עקב מעשים גורעים שיש לו. הדבר נורא ואיום עד כדי כך שאומרים חז"ל ש'יוותרו מעיו" - קללה גדולה. כי ה' כלו רחמים ואוהב כל בן שיש לו, גם אם התרחק נורא מאביו.**

סיפור הרבה בזימל שליט"א: "לפני כמה שנים, שמח מאד מרן הרב שטיינמן לשם עלי כרך שפתחנו תיקון לבנות משפחחות קשות יום, שאינן מתקבלות במוסדות הקיימים עקב הרקע שלhn. באותו תיקון למדה נערה שהיתה מכינה שיעורי בית בשבת ה". שאלנו את הרב שטיינמן האם לסלק אותה מהמוסד כדי שלא תשפיע על אחרים, והרב ענה חד משמעית: **"לשם כרך פתיחתם את המקום, להשפיע על בנות כאלה - למדו אותה והסבירו לה בעומם".** עשינו דברי הרב, ולאחר כמה שנים היא התחזקה והתחתינה עם בן תורה צדיק מבני ברק!.

יש מקומות בהם המנהלות לא מוכנות לקבל תלמידות בטענה כי האב אינו נראה כראוי, או שיש אחים שאינם הולכים בתללים. מאות הורים הגיעו לשפוך את ליבם לפני הרב וחיכו לשמע את דעתו בך. על אף השיב מרן הרב שטיינמן: "הרוי גם את רבקה אימנו, לא הייתם מקבלים בבית יעקב. אתה יודע איזה אבא היה לה, ואיזה אח היה לה?... זו הייתה משפחחה של פושעים...".

בדרכו המשיך ואמר בהומורו: "בבית היה להם גם סם המות, לנראה באופן קבוע זה היה בבית, שהרי לא כתוב באף מקום, שכאשר אליעזר הגיע הם שלחו ילד לבית מරוחת לנקות סם המות... לנראה היה להם את זה באופן קבוע בבית, כדי שאם יהיה צורך בעבר מישחו מן העולם, יוכל להשתמש בזה...".

מה ראתה רבקה בבית שלה? מה היא ראתה בשכונה? ואוז החל רבינו לדמע וهمשיך ואמר: **"מהבית הנורא הזה צאה הבית הזה, וכאשר הלכה לשאוב מים מן הבאר, עלו המים לקראותה. ובנות כאלה לא מקבלים בבית ספר?!"**...

אצל הקב"ה כל יהודי יקר וחשוב, בלי הבדל מאייזה רקע, עדה או משפחה הוא בא.

מכינים חלות ומאפים מיוחדים. לכן, הגיעו הזמן שאפתח מאפיה משלו וארווחה רוחחים נאים במעט טרחה'. הוא הודיע לרבי זלמן כי הוא עוזב ברגע זה את העבודה, ואץ רץ אל ביתו בכדי ליציר עצמו מגוון עוגות וטיעמות בדיקן כמו שלמד במאפיית בריזל. אולם, לאחר שלא היו בידיו את האפשרויות לשכור מקום מתאים לעסק, גמלה בליבו החלטה: הוא ימכור את המאפיים החמים והטעימים שלו על עגלה ברוחבה של עיר, והיכן יעשה זאת? -

מול הפתח של מאפיית בריזל הותיקה שהעסקה אותו עד לפני כמה ימים. ומדובר הוא החליט כך? - הוא ידע שאנשי העיר החפצים ברכישת מאפיים, עושים את דרכם שירות אל מאפיית בריזל, וזה המקום המשלים לצד אותם ולגרום להם ליהנות ולטועם ממאפיו החדשין. נורא ואיום!.

העובדים במאפיית בריזל לא ידעו האם הם מדמיינים או חולמים. העובד שעד לפניו כמה ימים עבד איתם בהכנות מאפים, פתח בעצם דוכן מזון גדול, כמה מטרים מהם. הם שלחו בבלה שליח אל בית המדרש, שם שהה רב זלמן, מנהל המאפייה, להודיע לו על העול הנורא, כדי שיבוא לסלקו ולגעור בו לעניין הכל על הסגת הגבול, כפיות הטובה והרשעות שהוא נהוג בה.

השליח הגיע ונרעש אל ר' זלמן, עצר אותו מהלימוד ו אמר לו: "רבני היקר, זה עניין דחוק המכrix להפריע לך בלימוד", אמר והחל לספר לו על העול שעשה אותו עובד בפתחת דוכן מתחורה מול חנותו.

שמע זאת ר' זלמן וחיך חייך רחב מאוזן לאוזן: "ומה הנכם חשובים שהוא הודיע לך לעשות זאת מעצמו? כשהוא הודיע לך שאתה מפתתר, ביררתי והבנתי כי הוא רוצה לפתח מאפיה בעצמו...".

- המשך בעמוד 4 -

כמו מאיתנו נתקעים בפקק ארוך בഗל מחסום משטרתי או עומס תנעה ומתחילה לאבד עשתונות, להילחץ ולהצער?! ה'ווייז' לפקח אותו דרך כביש שגרם לך להגיע באיחור כבד לבית או לעובדה!? - אך מי שידוע שהכל מאת ה' יתברך לבדו, שעשה, עשה ויעשה לכל המעשים - שמח ומאושר על כל אשר הוא עושה למעןו.

עיקר הניסיונות והחיזוקים באמונה שב Rabbi Zalman מהמאפייה המפורסמת שניהל בירושלים הידועה עד היום כ'מאפיית בריזל'.

ניהול של מאפיה דורשת המונו דרכיות ושליטה מלאה בשbill להרוויח את המקסימום, אך אצל ר' זלמן זה היה משחו אחר לחלוtin - הוא לא נגרר בבלה ולחץ, אלא התייחס לכל העובדים בנחת ובבנה, לא כעס ולא הצעיר, תמיד צהלוינו בפניו, והכל מפני שזכר בכל עת כי הוא הנוטן לך כח לעשות חיל', וכי הוא א-ל זן ומפרנס לכל, ושולחנו ערוך כל', ובנוסף כי 'מזונתו של אדם קצובי לו מרראש השנה ועד ראש השנה'.

הקשיבו למעשה מיוחד במינו: פעם אחת, אחד העובדים במאפיית בריזל' שבבעלותו של רב זלמן, החליט החלטה קשה: 'מדובר שאמשיך לעבוד כל חיי כסיר? הרי כבר שנים רבות שהנני עובד במאפייה בעבוד זוטר, וכבר למדתי כאן את כל סודות המקצוע והנני יודע היטב איך

- המשך בעמוד 1 -
מסופר, כי פעם אחת ביום החורף הקרים, הזמן ר' זלמן מונית שתיקח אותו מביתו אל בית המדרש ללימוד ולהתפלל. בעל המונית הודיע לרבי כי בעוד 2 דקotas הוא מגיע מתחת לבתו, ור' זלמן ירד והמתין ברוחבו לבואה של המונית. הרוב עמד ברוגע ובשלווה ברוחות העוזות ובקור הנורא של ירושלים והמתין בנחת. חלפו 10 דקotas והמונה עדין לא מגיעה. מלוחה של הרב, חשב לביראותו וביקש ממנו שיכנס לבית, בעוד הוא ימתין ברוחבו עד הגעת המונית יודיע לרבי.

ר' זלמן הביט בו בחיק נעים ואמר לו: "אני זו مكان, מפני שרצוני לעמוד כאן ולתרגל תרגלי אמונה. תרגילי אמונה שישראל בקרבי את הידיעה כי שמים כבר נקבע בדיקת מתי תבוא המונית, ואין לי מה להתרגז על כך. לכן, אני עומדפה ומשnen ללבבי שהכל בהשגה ממשיים, ויש זמן שנגזר מתי תגיע, ולא גע אחד לפני".

עמד המלווה נדהם והתחזק לראות את ר' זלמן מחייך ורוגע. פלא גדול!. כמה פעמים אנו יכולים להיות לחוצים וחסרי סבלנות: מדובר מישחו לא הגיע בזמן שקבענו? מדובר מיאתת מהחרת? מדובר החבילה לא הגיעה כפי שהבטיחו בחברה? - אך ככל זמן ועת תחת השמיים', ואין להקדים את מה שגורר הבורא שהיא מאוחר'.

פעמים רבות, העידו בני ביתו ותלמידיו כי בעת שהיו נסעים ברכבת ולפתע נוצר פקק כבד והנסעה עומדת, כשנסעה של כמה דקות הפכה לשעה ארוכה של עמידה בכביש, היה ר' זלמן אומר בשלווה ובשמחה: "מה' מצaudi גבר כוננו". הכל בהשגה ממשיים, וכל עיכוב הוא ה' יתברך בעצמו להביא את האדם אל מקום חפות בזמן הרואי לו".

מאפייה של אמונה

קיבל זאת באהבה ולא כעס או פתח במריבה וחרים על בן. אלא כל בוקר, כשהגיע עיקב אבינו לחתת את הכבישים מהמרעה של בן, הוא בירך אותו בחיקור רחוב בברכת בוקר טוב. כי הוא ידע שככל הניסיונות הם מבחן מאתה, ולבן הוא רק השלחית - לכן, אין מה לכעוס או להתעצבן!. וקבעו חז"ל (ביצה טז): "מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד ראש השנה".

מספרים כי פעם אחד עבר רב ברייזל ניסיון קשה עוד יותר. היה זה ביום שישי, היום העמוס והgcdוש במכירות של מאפים ומתקים בחנות. העובד שלמד ממנו את כל סודות המקצוע ופתח מולו חנות, החליט למשוך את אליו ע"י שתלהسلط שהוא מורייד את המחרירים בחצי!. הקהל הרחוב הסתער על המאפיים של המתחרה, בעוד במאפיית ברייזל הכל נותר שלם ללא קונים, ובכニסת השבת היו צריכים לזרוק את הכל לאשפה.

על כל של ימים וכסף רב שיכלו להרוויח מאפיית ברייזל נזק לפח, ומיד כשרה אותה, עמד רב ברייזל על רגליו וקרא בביטחון לכל העובדים: "אחוי, אל נא תרעו לאיש! אלוקים אמר לו קלל!. איש אינו יכול לגירוש מצרפתתו מאומה!. איש אינו יכול להרע לנו, כי הרי הכל מאותו יתברר!. רק בורא עולם יודע לבדוק כמה עוגות נמכור כל השנה כולה!. אין לי כל ספק, כי גם אם לא היה קורה את הפסד הזה - הרי שבחשבון שהינו עושים בסוף השנה, היינו נוכחים לדעת כי כל הכמות הזה של העוגות הייתה נותרת ללא תמורה!.". לפי שאין עצה ותבונה נגד ה'!".

אחד מן השמיים, ואיש אינו נוגע במקורו לחברו אפילו כמעט נימה. אלא שימושים ריחמו עליו ושלחו לי את שכני החדש לעוזרת. מעתה שוב לא צטרך לעמל כל כך קשה לבדי באפייה ובשירות הלוקחות. יהיו כאן אנשים נוספים בחנות ממול, שייעזרו לי במלאה ובטרחה, ואני את שכרי הנקייב לי - אטול!".

"אמר בן עזאי: בשםך יקרואך, ובמקומך יישיבך, ומלך יתנו לך. ואין אדם נוגע במקורו לחברו אפילו כמלוא נימה" (ימא לח). פירש רשב"י: 'בשםך יקרואך - לא יdag האדם ויאמר פלוני יקפח את פרנסתי, כי על כורחך בשם יקרואך לבוא ולשוב למקום'."

יעקב אבינו עבד אצל לבן בצדן שנים רבות, והוא מעיד כי לבן החליף את משכורתו عشرת מונים - פעמיים רבות הוא רימה אותו, כיitz לו בהכנסות, לפקח לו את התגמולים, וכל זה בשבייל עצמו, כדי שלבן יהיה עשר גדול. ומה עשה יעקב? האם הוא הזמין עורך דין? האם הוא צעק עליו לעיני כל בני העיר? אולי ניסה לגנוב את לבן ו'לעקו'ו' אותו בחזרה? - לא! ממש לא!. יעקב אבינו

"דעו לכם, כי אני הוא זה שיעצתני לו למכור את שחורתו בסמור אלינו. שהרי הוא חדש ואיש אינו מכירו, וכי קינה אצל?! אך כאן ליד החנות שלנו ישנה תנועת קונים חזקה, כך יתרגלו אנשים לקנות גם אצל!".

השליח ובני הבית היו המומינים ואמרו לו: "רבנו, אך עם כל טוב הלב של הרב, הרי הוא פוגע ישירות במאפייה שלנו ובಹנסות, כאשר קונים רבים שהיו רגילים לבוא אלינו, עוזרים בדוכן שלו, קונים והולכים לביתם, ומה היא על המאפייה שלנו?!".

עמד ר' זלמן על רגליו ואמר בביטחון ואושר: "הרי פרנסתנו קצובה ונكبעה ממשמים, כמו נרויה השנה וכמה נפסיד, והרי אין אדם נוגע במקורו לחברו מלא נימה, וממילא, אם הוא בכל מקרה לא יכול ליטול פרוטה אחת קטנה מהקייב לנו, מדוע שלא עוזר לנו!".

בני הבית היו המומינים. אך כדי להראות להם כמה הוא בטוח בדבריו, עשה ר' זלמן דבר פלא גדול: הוא בקש מגבאי בית הכנסת המרכזי, שיכריז ביוםים הקרובים בבית הכנסת בשמו כי מצוה גדולה לעוזר ולתמוך ביהודי הזה שפתח מולו את הדוכן מאפים ולקנות ממנו מאפים ומאלים, ובזה זוכים לקיים מצוות 'וחזקת בו'.

הגראי חשב שנטרפה דעתו של ר' זלמן, ושאל אותו איך הוא אינו חשש לעשות זאת, בעוד שרוב המתפללים הם ל��וחות קבועים של המאפייה שלו. שמע זאת ר' זלמן ואורו פניו: "הרי פרנסה קצובה לכל

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרופאה והצלחה: אברהם בן פרידה, דינה בת ססיל, יונה בדיחי בת טורקיה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה. **זש"ק:** אלחנן בן עדנה.

משיכים את המורשת!
המוחל הרב ר' אייל צדקיהו
ברישון מושרד הבריאות מר. 1048.
נכדו של המוחל הרב שלום צדקיהו צ"ל
המוחל של המשפחה שלנו!
050-4151127

העלון מוקדש לע"נ האמא והסבתה הירקה מרום בת גליה (גלאה) תהא נשמה תהילה בצרור החיים!